

Fővárosi Ítéltábla

A határozat száma: 17.Pf.20.049/2025/5.

A felperes:

felperes (tartózkodási helye: felperes címe)

A felperes képviselője:

Dr. Pallagi Ádám pártfogó ügyvéd (ügyvéd címe)

Az alperes:

alperes (alperes címe.)

Az alperes képviselője:

Országos Bírósági Hivatal (1055 Budapest, Szalay utca 16., ügyintéző: dr. Varga István ügyvéd)

A per tárgya: személyiség jog megsértésének megállapítása és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 69.P.20.748/2024/9.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli.

A fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes 2023. október 4-én – többek között jelen per alperesével szemben is – terjesztett elő keresetlevelet, amelyet az elsőfokú bíróság a 2023. december 4-én jogerőre emelkedett végzésével visszautasított. A felperes a keresetlevelet újból benyújtotta, amelyben annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogellenes bírói gyakorlata és jogértelmezése a hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatos személyiségi jogát megsértette, mégpedig azzal, hogy alaptörvény-ellenes joggyakorlatot alakított ki, mely kizárja a bírói ítékezéssel okozott kár megtérítése iránti igényének érvényesítését. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Kereseteit a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:46. § c) pontjára, 2:53., 6:518., 6:519. §-aira, a 6:527. § (1) bekezdésére és a 6:549. § (1) bekezdésére alapította, továbbá hivatkozott az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 1. §-ára, 3. § (2) bekezdésére, 10. § (1) bekezdésére és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 93. § (3) bekezdésére.

[2] Állítása szerint a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 16.M.5239/1992. számon folyamatban volt perben az eljáró bíró vele szemben kifogásolható magatartást tanúsított (üvöltözött, káromkodott az 1992-ben tartott tárgyaláson), azon per alperesétől jogtalan előnyt is elfogadott. A keresetét jogerősen is elutasították. A Pest Megyei Bíróságon a 3.M.211/1996. számon folyó eljárás során őt a bíróság pincéjében a biztonsági őrök bántalmazták.

[3] E két különböző eset miatt feljelentést is tett, majd peres eljárást indított. Ezen eljárásban (2.P.20.357/2011. szám) azonban az alperes törvénybe ütköző joggyakorlatot alakított ki, amellyel kizárta, illetve kizárja az ítékezéssel okozott kár bírósági érvényesíthetőségét, ezt a kárfajtát fogalmilag sem ismeri el, ezáltal kiüresíti a Ptk. bírósági jogkörben okozott kár megtérítésére vonatkozó szabályait, magának a normának a tartalmát, ezáltal intézményesíti a bírói önkényt. Előadása szerint sérelmei az e perben hozott döntésből fakadnak. A jogsérelem időpontjára figyelemmel – ami a felülvizsgálati eljárás befejezésének időpontja – a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdésében foglalt rendelkezések megsértésére hivatkozott azzal, hogy a jogsérelem folyamatosan fennáll. Kifejtette, hogy az alaptörvény-ellenes ítékezésével az alperes a Ptk. 2:43. § c) pontjában nevesített személyiségi jogát is megsértette. Ezen jogai a munkaügyi perekben sérültek, de az ezek miatt indított eljárások azt fenntartották.

[4] A sérelemdíj iránti követelését a Ptk. 2:52. § (1), (2) és (3) bekezdésére alapította, és hivatkozott arra is, hogy a Ptk. 2:53. §-a alapján kártérítést is követelhet.

[5] Rámutatott, hogy a bírósági kárfelelősség tagadása a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI törvény (Bszi.) 2. § (1) bekezdésben szereplő „végregelesen” és „mindenkire” szavakra vezethető vissza, mely rendelkezés álláspontja szerint Magyarország Alaptörvényének XV., XXIV., XXVIII. 25. és 28. cikkeibe ütközik.

[6] Előadta továbbá, hogy a jelen keresettel érintett jogsérelem miatt a Fővárosi Törvényszéken indított eljárást, melyben a keresetlevelét a 21.P.23.665/2015/2. számú végzésével a bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasította, fellebbezését pedig a Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf.26.121/2017/3. számú végzésével elutasította.

[7] Kifejtette, hogy igénye nem évült el, mert a személyiségi jogai megsértésére alapítja keresetét és a sérelemdíj iránti igényét, a sérelmes helyzet pedig jelenleg is fennáll.

[8] Indítványozta, hogy a bíróság szerezzé be a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt folyt 5239/1992., a Pest Megyei Munkaügyi Bíróság előtti 3.M.211/1996. számú 4.M.616/1993., a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság előtti 1.M.369/1996., a Fővárosi Törvényszék előtti 1.M.369/1996. számú, valamint a Fővárosi Törvényszék előtti 21.P.23.662/2015. és 22.472/2018. számú eljárások iratanyagát, emellett a Veszprémi Törvényszék előtt 5.P.20.529/2017. számon folyó ügy iratait. Indítványozta, hogy a alperes előtt 2.P.20.357/2011. számon folyt, majd a Fővárosi Ítéltábla előtt 9.Pf.21.684/2012. és a Kúria előtt Pfv.III.21.391/2013. folytatódott per teljes iratanyagát is szerezzé be.

[9] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[10] Elsősorban arra hivatkozott, hogy a felperes keresetének elbírálására a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 54. §-a alapján az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezéseit kell alkalmazni, mert előtte a peres eljárás 2011. április 19-től zajlott, a jogerős ítélet pedig 2013. június 25. napján született; utolsó érdemi intézkedése 2018. augusztus 21-én történt, amikor a felperesnek kézbesítették a Kúria határozatát.

[11] Elévülési kifogást is előterjesztett az rPtk. 325. § (1) bekezdése alapján.

[12] Arra is hivatkozott, hogy a felperes kifejezetten a másodfokú bíróság iratellenes eljárását kifogásolta, holott ő mint elsőfokú bíróság járt el. Hangsúlyozta továbbá, hogy egyetlen határozattal lehetetlen a felperes által hivatkozott alaptörvény-ellenes joggyakorlatot kialakítani.

[13] Vitatta a bírósági jogkörben okozott kár bekövetkeztének és a megkülönböztetéssel okozott személyiségi jogsértésnek az összes releváns tényálláselemét, és a keresetet elsősorban következetlennek tartotta.

[14] A sérelemdíj iránti követelés elutasítását – annak jogalapját és összepszerűségét is vitatva – azért kérte, mert nem sértette meg a felperes személyiségi jogát. A felperes nem bizonyította, hogy a megjelölt személyiségi jogot sértő magatartást bírósági jogkörben eljárva kifejtette, ezért a sérelemdíj megfizetésének Ptk. 6:549. § (1) bekezdésében meghatározott különös, és 2:52. § (1) bekezdésében és az azon keresztül alkalmazandó 6:519. §-ban rögzített szükségképpen feltételei nem állnak fenn.

[15] A felperes elő sem adta, hogy miképpen jelenik meg a hátrányos megkülönböztetése az előtte folyamatban volt eljárásban. A BDT 2019.4002. számú döntés nyomán rámutatott arra, hogy a felperesnek ki kellett volna munkálnia, hogy egy védett tulajdonsága miatt részesült kedvezőtlenebb elbánásban, mint a vele összehasonlítható helyzetben lévő más személy vagy személyek. Ilyen tényálláselemeket a felperes nem említett a keresetlevelében.

[16] A bizonyítási indítványok teljesítésének elutasítását kérte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 320. § (1) bekezdésére és 322. § (1) bekezdésére hivatkozva.

[17] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és megállapította, hogy a 120.000 forint kereseti illetéket és a felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

[18] Elsősorban arra mutatott rá, hogy a felperes következetlen előadást tett arra, hogy melyik bíróság eljárásából vezeti le a Ptk. 6:549. § (1) bekezdése szerinti alperesi kártérítési felelősséget.

[19] Az alperes személyére tekintettel kizárólag azt vizsgálta, hogy az alperes – és nem a másodfokon eljáró ítélőtábla vagy a Kúria – okozta-e a felperes megjelölt személyiségi jogának sérelmét, mégpedig a bírói tevékenység vagy mulasztás olyan kirívó jogellenességével, amely a felperes által kimerített rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható.

[20] Az ügyszámból következtetve azt állapította meg, hogy az alperes előtti eljárás 2011-ben indult. A www.uj.jogtar.hu jogtár anonimizált határozatai között elérhető az elsőfokú ítélet, ami 2012. június 26-án kelt, ezért az alperes esetleges károkozó magatartása 2012-ben befejeződött. A Ptk. 2014. március 15. napjától hatályos, így az alperes minden egyes, az érdemi döntésre kiható, azaz a tárgyalás berekesztése előtt hozott perbeli cselekménye, mint potenciális károkozó magatartás elbírálása az rPtk., hatálya alá esik, ezért a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 8. § (1)-(2) bekezdései alapján az rPtk.-t kell alkalmazni.

[21] Megállapította, hogy a követelés elévülése az rPtk. 324. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése szerint legkésőbb az elsőfokú ítélelhozatalkor megkezdődött, mivel ez volt az alperes utolsó olyan eljárási cselekménye, mely fogalmilag alkalmas lehetett a felperes által előadott személyiségi jogsértés előidézésére, mert a szerződésen kívül, így a bírósági jogkörben okozott kárért járó kártérítés is a károsodás bekövetkezésekor nyomban esedékes [rPtk. 360. § (1) bekezdés]. Ennek megfelelően a kártérítési igény elévülése a károsodás bekövetkezésekor, legkésőbb az elsőfokú ítélelhozatal időpontjában megkezdődött.

[22] A felperes az elévülés nyugvására, megszakadására nem hivatkozott, holott az alperesi elévülési kifogással szemben – az elévülés pusztá vitatása mellett – erre lehetősége volt. Azt is csak állította, hogy a kúriai határozatot 2018-ban kézbesítették a részére, de erre vonatkozóan bizonyítékot nem szolgáltatott.

[23] A 2015-ben történt perindítás az rPtk. 327. § (1) bekezdése alapján csak akkor lehetett alkalmas az elévülés megszakítására, ha a peres felek mellett az érvényesített jog és az azt megalapozó tények is azonosak. Erre a felperes nem hivatkozott. Csak azt adta elő keresetlevelében (II. 8. pont), hogy a Fővárosi Törvényszék előtt – helyes ügyszám szerint – 23.662/2015. számon indított perben a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasította, ezen végzést a Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf.26.121/2017/3. számú végzésével jogerősen helybenhagyta. Maga a felperes idézte, hogy az elutasító határozat azt rögzítette, hogy a felperes eredeti keresetében alapjogi sérelmeket jelölt meg, melyek nem azonosíthatóak személyiségi jogsérelemként. Ez pedig azt jelenti, hogy a felperes maga állítja, hogy 2015-ben olyan pert indított, melynek tárgya nem személyiségsérelemből fakadó igény volt – szemben a jelen ítélettel elbírált keresettel.

[24] Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy ismeretei szerint a felperes 2018. évben ismét keresetlevelet terjesztett elő, amit idézés kibocsátása nélkül elutasított. E végzést a Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf.26.771/2018/3. számú végzésével helybenhagyta azzal, hogy megállapította: a keresetlevél – értelemszerűen a 2015. évi keresetlevél – beadásához fűződő jogi hatályok nem maradtak fenn. Ez a perindítás sem szakította meg az elévülést, mert 2012. június 26-tól 2018-ig több mint öt év telt el, ráadásul nincs a felek részéről tényelőadás arra vonatkozóan sem, hogy a 2018-ban előterjesztett keresettel a felperes jelen perbelivel azonos jogot érvényesített-e. Ezért a felperes keresetét elévülés miatt el kellett utasítani.

[25] Az elsőfokú bíróság ettől függetlenül kifejtette érveit érdemben is. E szerint a felperes azt állította, hogy az alperes az rPtk. 76. §-ában nevesített egyenlő bánásmódhoz fűződő személyiségi jogát sértette meg a hivatkozott – a bíróságok elleni kártérítést akadályozó – joggyakorlat kialakításával. Egyetlen ítélettel azonban nem lehet joggyakorlatot kialakítani. A felperes keresetlevele tényelőadást tartalmazó részében (II. 5. pont) alperesi jogellenes magatartásra, majd jogi érvelésében (III. 10. pont) már arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság vett fel iratellenes, téves tényállást, annak alapján hibás ítéletet hozott,

megtagadva az ítékezéssel okozott kár érvényesíthetőségét. Ebből arra következtetett, hogy a felperes mind jelen per alperesének, mind a jelen perben nem álló másodfokú bíróságnak jogellenes magatartást tulajdonított, azonban igényt csak az előbbivel szemben érvényesített.

[26] Előadta a felperes azt is, hogy a munkaügyi perekben eljáró bírák magatartása nem vont maga után retorziót. A felperesnek az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 7. § (1) bekezdése értelmében azonban az alperes törvény által meghatározott magatartását – közvetlen hátrányos megkülönböztetés, a közvetett hátrányos megkülönböztetés, a zaklatás, a jogellenes elkülönítés, a megtorlás, valamint az ezekre adott utasítás – és a 8. §-a szerint egy védett tulajdonságát megjelölve kellett volna az érvényesített jog alapjául szolgáló tényeket oly módon előadni, melyből kitűnik a törvényi definíciónak megfelelő hátrányos megkülönböztetés. A tárgyaláson bírói felhívásra sem pontosította tényelődadását, így az anyagi pervezetésre irányuló kérdés nyomán is feltáratlan maradt, hogy a téves tényállás-megállapításból miként fakad a felperesi jogsérelem és hátrány.

[27] Jogsértés hiányában pedig az rPtk. 84. § (1) bekezdés a) és e) pontjaira, valamint a 349. § (1) és (3) bekezdésére alapított kereset sem lehet alapos.

[28] A felperes által indítványozott iratok beszerzését, mint szükségtelent mellőzte, mert a Pp. 275. §-a bizonyítási indítványokra vonatkozóan megköveteli, hogy a felperes nyilatkozatot tegyen arra vonatkozóan, hogy pontosan mely tényt mely bizonyítékkal kíván alátámasztani. Korábban folyamatban volt perek teljes iratanyagának beszerzésére irányuló indítvány – önmagában – ezt a követelményt nem teljesíti. A beszerezni kívánt iratok továbbá a felperes rendelkezésére álltak, így ebben az esetben a bíróságot nem terheli kötelezettség más hatóság, bíróság megkeresése és az iratok beszerzése vonatkozásában.

[29] A perköltség viseléséről a felperes pervesztességére, személyes költségmentességére és arra tekintettel határozott, hogy az alperes nem számított fel perköltséget.

[30] A felperes fellebbezési kérelme elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatására, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult.

[31] A Ptk. 2:43. § c) pontját, 2:53., 6:518., 6:519. §-át, 6:527. § (1) bekezdését és a 6:549. § (1) bekezdését, az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 1. §-át, 3. § (2) és 10. § (1) bekezdését, továbbá az rPp 93. § (3) bekezdését jelölte meg mint a keresetét megalapozó jogszabályhelyeket.

[32] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet [28] bekezdése jogellenes tartalmú. A követelése nem évült el, mert az „alapügy” másodfokú határozatát vele 2013. szeptember 5-én közölték, a „kereseti kérelmet” pedig 2015. szeptember 4-én postára adta, a bírósági jogkörben okozott kárigény csak az „alapügy” jogerős ítéletének közlését követően érvényesíthető.

[33] A 2018-ban benyújtott keresetlevelét a bíróságok idézés kibocsátása nélkül elutasították, ezzel meggátolták igényérvényesítését.

[34] Az újabb eljárásokkal a Ptk. 6:25. § (1) bekezdés c) pontja alapján megszakította az elévülést, ugyanis ezeket az eljárásokat az illetékes bíróságok az eljárást jogerős érdemi határozatokkal fejezték be. Ezen túlmenően minden esetben a Pp. által biztosított határidőben nyújtotta be ismételt a keresetét, ezért az igényérvényesítését 2015. szeptember 4-től kell figyelembe venni.

[35] Csatolta a korábban benyújtott keresetleveleit, az azok feladásának időpontját igazoló iratokat és a bíróságok ezen ügyekben hozott határozatait.

[36] Fenntartotta, hogy a Bszi. 2. § (1) bekezdése és 6. §-a alaptörvény-ellenes rendelkezések, kérte, hogy a másodfokú bíróság forduljon az Alkotmánybírósághoz ennek megállapítását kezdeményezve.

[37] Előadta, hogy az elsőfokú ítélet nem korrigálta azon iratellenes megállapítást, hogy bíró neve fővárosi munkaügyi bíró tárgyalási rendzavaró magatartása, valamint a felperes bántalmazása, alsó fogsorának kirúgása, nem egy helyen és nem egy időben történt. Ezzel sem a felülvizsgálat során, sem a perújításban eljáró bíróságok nem foglalkoztak.

[38] Álláspontja szerint eljárásjogi jogszabálysértést követett el az elsőfokú bíróság a Pp. 320. § (1) bekezdésének és a 322. § (1) bekezdésének téves értelmezésével, mert a bírósági gyakorlat szerint, ha terjedelmi okból nem csatolható be a peranyag, akkor annak beszerzése felől a bíróság intézkedik, továbbá, amennyiben a csatolandó dokumentumok a bíróság rendelkezésére állnak, úgy a peres felek nem kötelezhetők arra, hogy ők csatoljanak ilyen dokumentumokat. Az akta terjedelme mintegy 7 db dosszié.

[39] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[40] Elsődlegesen azt észrevételezte, hogy a felperes a másodlagos, a hatályon kívül helyezésre irányuló kérelem tekintetében nem jelölt meg a Pp. 371. § d) pontja alapján olyan eljárási jogszabálysértést, amely a Pp. 381. §-a értelmében alapot adna a hatályon kívül helyezésre, nem jelölt meg olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi eldöntésére kihatott volna.

[41] Jogi érvelésében az elévülés megszakítására hivatkozik, ugyanakkor az elévülés nyugvására, megszakítására az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott. Az e körben csatolt bizonyítékok ugyanakkor pontosan azt támasztják alá, hogy amennyiben a 2015. szeptember 8. napján előterjesztett keresetlevél az elévülést meg is szakította, az eljárás 2017. szeptember 14. napján a másodfokú határozat meghozatalával befejezést nyert, ezen időponttól az elévülés újrakezdődött. A felperes által 2017. december 18. napján ismételt benyújtott keresetlevél pedig a Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf.26.751/2018/3. szám alatti végzésének indokolásából kitűnően nem volt alkalmas a korábbi keresetlevél beadásához fűződő jogi hatályok fenntartására, azt keresetlevélként nem is bírálta el. Az elévülési idő 2017. szeptember 14-től pedig jelen kereseti kérelem benyújtásáig – 2023. október 4-ig – is eltelt. Így az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást úgy, hogy a felperesi követelés elévült.

[42] A felperes fellebbezésében az ítélet [28] pontjának jogellenes tartalmát csak állította, azonban nem jelölte meg, hogy ezt mire alapítja.

[43] Az elsőfokú bíróság érdemben is állást foglalt a felperes keresete felől, amely érdemi indokolása megfelel az irányadó jogszabályoknak és joggyakorlatnak, a felperes nem fejtette ki mire alapítja e körben fellebbezési kérelmét.

[44] A fellebbezés nem alapos.

[45] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem, és az ellenkérelem korlátai között [Pp. 370. § (1) bekezdése] bírálta felül. Ennek során - a Pp. 371.

§ (1) bekezdésében meghatározott tartalmi kereteket szem előtt tartva - csak a fellebbezésben megjelölt eljárásjogi és anyagi jogi jogszabálysértéseket, valamint a fellebbezésben az azok alapjául előadott tényeket vizsgálta.

[46] Az elsőfokú bíróság ítéletében a szükséges tényállást helyesen állapította meg, a kereseteket elutasító döntése helytálló, annak megváltoztatására a felperes fellebbezésében foglaltak nem adnak alapot.

[47] A felperes elsődleges fellebbezési kérelme indokolásában azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az elévülés megszakadását nem vizsgálta. Kizárólag e körben fejtette ki érveit [Pp. 371. § (1) bekezdés b) pont], ezekkel azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet.

[48] Az elsőfokú eljárás során a felperes a keresetlevelében csak annyit adott elő, hogy a jelen kereseteivel érintett jogsérelem miatt a Fővárosi Törvényszéken indított eljárást, a keresetlevelét 21.P.23.665/2015/2. számú végzésével a bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasította, fellebbezését a Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf.26.121/2017/3. számú végzésével elutasította. Igénye nem évült el, mert a személyiségi jogai megsértésére alapítja keresetét és sérelemdíj iránti igényét, és a sérelmes helyzet jelenleg is fennáll.

[49] A perfelvételi tárgyaláson az alperes elévülési kifogásának ismeretében – az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésére – csupán azt adta elő, hogy a követelése nem évült el, mert az elévülési idő kezdete a Kúria 2018-as döntése, ami óta öt év még nem telt el. Vagyis az elsőfokú eljárásban nem volt olyan jogállítása, amely szerint az elévülés megszakadt, így értelemszerűen ezt a jogállítást megalapozó tényeket sem adott elő.

[50] A Pp. 372. § (2) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna.

[51] A másodfokú eljárásban a Pp. 373. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során – a (2)-(5) bekezdésben foglalt kivételekkel – a keresetet, a viszontkeresetet és a beszámítást (e §-ban a továbbiakban együtt: kereset), illetve az ellenkérelmet megváltoztatni nem lehet, utólagos bizonyításnak nincs helye. A (2) bekezdés szerint a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna.

[52] E rendelkezések értelmében a hiányos tény- és jogállítás a fellebbezésben már nem pótolható, az elévülés megszakadását pedig a felperes az elsőfokú eljárásban nem állította, ezért az ítéltábla az elévülés megszakadását nem vizsgálhatta.

[53] Azt pedig az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes állított jogséreleme 2012-ben következett be, mely időponttól számítottan a keresetlevél benyújtásaig több mint öt év eltelt, ezért a követelése elévült.

[54] A felperes fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság kezdeményezzen az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 25. §-a szerinti eljárást a Bszi. 2. § (1)

bekezdés és 6. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítása érdekében. Nem jelölte meg azonban, hogy e jogszabályi rendelkezések az Alaptörvény mely rendelkezésébe ütköznek.

[55] A másodfokú bíróság álláspontja szerint e rendelkezések egyrészt nem alaptörvény-ellenesek, másrészt a felperes keresetének elbírálása szempontjából közvetlenül nem is alkalmazandók, ezért e kérelme nem volt alapos.

[56] A felperes másodlagos kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult.

[57] A Pp. 381. §-a szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasíthatja, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű.

[58] A felperes eljárásjogi szabálysértésként a Pp. 320. § (1) és 322. § (1) bekezdésének megsértését jelölte meg. Indokolásként annyit adott elő, hogy a beszerezni kért iratok mennyisége 7 db dosszié, amit terjedelmi okokból nem tudott csatolni.

[59] A Pp. 320. § (1) bekezdése szerint ha a fél tényállításait okirattal kívánja bizonyítani, az okiratot beadványához kell csatolnia, vagy a tárgyaláson be kell mutatnia.

[60] A 322. § (1) bekezdése alapján bíróságnál, közjegyzőnél, más hatóságnál, közigazgatási szervnél vagy valamely szervezetnél lévő irat, illetve adat beszerzése iránt a fél bizonyítási indítványára a bíróság intézkedik, ha az irat, illetve adat kiadását a fél közvetlenül nem kérheti.

[61] A Pp. 320. § (1) bekezdésének alkalmazása az elsőfokú eljárásban nem merült fel, mivel a felperes tényállításainak bizonyítására okiratot nem csatolt. Az iratok beszerzése iránti indítvány teljesítését pedig az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte, melynek az ítélet [43] bekezdésében kifejtett indokaival az ítéltábla egyetértett, ezért azokat nem ismétli meg. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli, hogy a felperes indítványa a Pp. 275. § (1) bekezdése szerinti követelményt nem elégítette ki, mert nem jelölte meg, hogy az egyes bírósági ügyekben lévő pontosan mely okirattal, mely tényállítását kívánja bizonyítani, ezért az elsőfokú bíróságnak az iratbeszerzés iránti indítványt a Pp. 276. § (4) bekezdés a) pontja alapján mellőznie kellett. Emiatt viszont nincs olyan eljárási szabálysértés, mely az elsőfokú ítélet Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezését eredményezhetné.

[62] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[63] Az alperesnek a másodfokú eljárásban – az alábbiak miatt – költsége nem merült fel, ezért annak megfizetésére a felperest nem lehetett kötelezni.

[64] Az eljárásban az alperest törvényes képviselője által adott meghatalmazás alapján az Országos Bírósági Hivatal (OBH) képviseli. Ez a meghatalmazás a Pp. 68. § (1) bekezdése alapján a per vitelére szól, korlátozást annyiban tartalmaz, hogy a perköltség behajtására nem terjed ki.

Az OBH a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 86. § (3) bekezdés b) pontjára figyelemmel a Pp. 65. § (1) bekezdés h) pontja alapján járhat el meghatalmazottként.

[65] Az alperes fellebbezési ellenkérelméhez az öt képviselő OBH egy újabb, 2025. február 11-én kelt meghatalmazását csatolta. Ebben az OBH elnöke meghatalmazta dr. Varga István egyéni ügyvédet, hogy a Fővárosi Ítéltábla előtt 17.P.20.049/2025. szám alatt folyamatban lévő ügyben az OBH-t mint a alperes alperes képviselőjét teljes jogkörrel képviselje. Az okiratba foglalt nyilatkozat szerint tehát az alperes meghatalmazott képviselője az ügyvédet a saját, és nem az alperes képviselőjére hatalmazta meg. Ebből pedig az is következik, hogy az alperesnek ügyvédi munkadíjból álló költsége a másodfokú eljárásban nem merült fel, ezért annak megtérítésére sem tarthat igényt.

[66] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a díj összegének meghatározása nélkül csak megállapította, hogy a Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel a pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles. A meg nem fizetett fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2025. június 5.

Dr. Gyuris Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

Dr. Kollár Zoltán s.k.
bíró